

திருக்குறளில் அஃறிணை முதற்பெயர்கள்

Akrinai first names in the Thirukkural

சுகந்தி.சு*, கண்ணன்.அர*

*தமிழ்த்துறை, ஆர்.வி.எஸ் கலை அறிவியல் கல்லூரி, சூலூர், கோவை

Suganthi.S*, Kannan. R*

*Department of Tamil, R.V.S. College of Arts and Sciences, Sulur, Coimbatore

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1098-2327>

DOI : [10.5281/zenodo.15309062](https://doi.org/10.5281/zenodo.15309062)

Abstract

The Thirukkural contains ideas that are relevant to the present day. Numerous studies are being conducted on the Thirukkural. The moral values it provides are famous worldwide. The Sangam period identified human life by emphasizing nature. The characteristics of natural objects penetrating human feelings and being in harmony with it can be seen in these literatures. It is seen that the human being, who is identified as the supreme being, lives a life in harmony with the divine, through commentary and directly. In this way, it can be seen that the divine beings found in the Sangam songs are identified as instruments for teaching human morality. In this way, this article focuses on explaining the way in which the divine beings identified in the Thirukkural are recorded.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

திருக்குறள் தற்காலத்திற்கும் பொருந்தி வரக்கூடிய கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. திருக்குறளின் மீது எண்ணற்ற ஆய்வுகளும் நிகழ்த்தப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. அது தரும் அறக்கருத்துக்கள் உலகளாவிய அளவில் புகழ் பெற்றவையாகத் திகழ்கின்றன. சங்க காலம் இயற்கையை முன்னிறுத்தி மனித வாழ்வியலை அடையாளப்படுத்தியது. இயற்கைப் பொருள்கள் மனித உணர்வுகளுக்குள் ஊடுருவி அதனோடு ஒத்திசைவு கொண்டிருக்கும் தன்மைகளை இவ்விலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. உயர்திணை என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற மனிதன் அஃறிணையோடு இயைந்த வாழ்வினைக் கொண்டிருப்பதை வர்ணனை மூலமும் நேரடியாகவும் எடுத்தாளும் சூழல் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் சங்கப் பாடல்களில் காணலாகும் அஃறிணைகள் திருக்குறளில் பயன்படுத்தப்படும் அஃறிணைகள் மனித

அறத்தைப் போதிக்கும் கருவிகளாக அடையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் திருக்குறளில் அடையாளப்படுத்தப்படும் அஃறிணை உயிரினங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள விதத்தை எடுத்துரைப்பதை இக்கட்டுரை மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

Key words: திருக்குறள், பெரும்பாணாற்றுப்படை, குறுந்தொகை, மயில், யானை, காக்கை

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இயற்கைச் சூழலில் வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமாகியிருந்த இயற்கைப் பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சீரிய சிந்தனைகளைச் சிறப்பாகக் கூறுவதன் வாயிலாக அவர்களைச் செந்நெறியில் செலுத்த முடியும் என்று திருவள்ளுவர் நம்பினார். தொல்காப்பியர் அஃறிணைக்கு ஒரு மரபு அமைத்திருக்கிறார். அதற்கு மேலும் சிறப்பு சேர்க்கும் வகையில் வள்ளுவர் அஃறிணைப் பெயர்களையும் உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளார். பறவை, விலங்கு முதலிய அஃறிணை முதல்பெயர்களைக் கையாண்டு கூறியுள்ள குறட்பாக்களை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

பறவை முதற்பெயர் உவமைகள்

‘பறவையைக் கண்டு விமானம் படைத்தான்’ என்ற சொல்லுக்குக் காரணமான பறவை இனத்திடமும் சில நற்பண்புகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வோர் உயிரியின் செயல்பாட்டில் ஒரு திறம் அமைந்திருக்கின்றது. பறவை இனங்களுக்கே உரிய கூர்மையான பார்வை, உயரப்பறத்தல், எளிதாக இரை தேடுதல், அபாயத்தை உணர்தல் போன்ற தனித்தன்மையைக் கொண்டு விளங்கும். இப்பறவைகளை உவமையாகக் காட்டி வள்ளுவர் கருத்துக்களை விளக்குகிறார். தாழ்ந்த பொருளிலும் உயர்வானதையும், மதிப்பானதையும் உவமையாகக் கூறவேண்டும் ஒப்பிட வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியரின் கருத்தாகும். அதற்கு இணங்க வள்ளுவரும் அவ்வாறே உவமையைக் கூறுகிறார். சங்கப்பாடலான பெரும்பாணாற்றுப்படையில்,

“பழுமரந் தேரும் பறவை போல்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எ. 20)

எனும் தொடர் இடம் பெற்றுள்ளது. பழுத்த மரத்தைத் தேடித் திரியும் பறவைகளைப் போல பசி மிகுதியால் திரிகின்றனர் என்பது இதன் பொருளாகும்.

“பழுந்தேர் வாழ்க்கைப் பறவை போல” (மதுரைக்காஞ்சி, பா.எ. 576)

பழுமரமுள்ள இடந்தேடிச் சென்று அவற்றின் பழத்தையே ஆராய்ந்து கவர்ந்து நுகர்தலைத் தமக்குத் தொழிலாகவுடைய பறவையினம் போன்று,

“விசும்பாடு பறவை வீழ்பதிப் படர்” (குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.எ. 46)

விண்ணிற் பறக்கும் பறவைகள் எல்லாம் தாம் விரும்பியுறையும் குடம்பைகளிலே சென்று அடங்குமாம்.

“பறவை படிவன” (நெடுநல்வாடை, பா. எ. 10)

பறவைகள் மரத்திலே தங்குவன காற்று மிகுதியால் நிலத்தே விழாநிற்பன எனவும் பல தொடர்கள் இடம் பெற்றிருப்பதனை அறியமுடிகிறது.

மனித அமைப்பில் புறத்தோற்றமாகிய உடம்பும் அதனை இயக்கும் உள்ளாற்றலாகிய உயிரும் தம்முள் கொண்டுள்ள தொடர்பினை விளக்குவதற்குப் பறவை உவமையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். முட்டை தனித்துக் கிடப்ப அதனுள் இருந்து சிறுபறவை பருவம் வந்ததும் அதனை விடுத்து வெளியே பறந்து போதல் இயல்பானது.

உடம்புக்குள் இருந்த உயிரும் உரிய காலம் வந்ததும் அதனை விடுத்து வெளியேறுகிறது. எனவே, இவ்விருகாட்சிகளையும் இணைத்து வள்ளுவர் விளக்குகிறார். முட்டைக்கும் பறவைக்கும் உள்ள தொடர்புதான் உடம்பிற்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவு என்று மெய்ப்பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளார். முட்டையினை விட்டு சென்ற சிறுபறவை மீண்டும் அதற்குள் சேர்தல் இல்லை. அதுபோல, உடம்பினை விட்டுச் சென்ற உயிரும் மீண்டும் அதனுள் சேராது. நிலையாமையினை விளக்குவதற்குப் பறவை உவமை பாங்குறப் பயன்படுகிறது. இதனை,

“குடம்பை தனித்தொழியப் புள்பறந் தற்றே

உடம்போடு உயிரிடை நட்பு” (திருக்குறள், 338)

தவ வேடத்தால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு தவத்திற்குப் பொருந்தாத செயல்களைச் செய்தல் என்பது, வேடன் புதரின் கண்ணே மறைந்துநின்று பறவைகளைப் பிடித்தற் போன்றதாகும்.

“தவம்மறைந்து அல்லவை செய்தல்

புதல்மறைந்து வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று” (மேலது., 274)

என்று தலைவி இரந்து கூறுகிறாள்.

காக்கை

காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்பது நம்பிக்கை. குறுந்தொகையில் காக்கை கரைவதைக் குறித்துப் பாடிய பெண்பாற் புலவர் ஒருவர் காக்கைப்பாடினியார் என்று பெயர் பெற்றிருத்தல் இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

“செஞ்சோற்ற பலி மாந்திய கருங்காக்கை....” (பொருநராற்றுப்படை, 183-184)

உரித்தாற் சிவந்த சோற்றையுடையவாகிய பலியை விழுங்கின கரிய காக்கைகள் என்பது இதன் பொருளாகும்.

காக்கையின் சிறந்த இயல்புகளில் மிகவும் போற்றத்தக்கது தனக்குக் கிடைத்த இரையினை மறைக்காமல் இனத்தைக் கரைந்து அழைத்துக் கூடி உடன் உண்ணும் உயர்பண்பாகும். அத்தகைய அன்புணர்வு மாந்தர்க்கு அமைய வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர் 'காக்கை' என்னும் அஃறிணை முதற்பெயரை உவமையாக எடுத்தாளுகின்றார்

“காக்கை கரவா கரைத்துண்ணும் ஆக்கமும்

அன்னநீ ரார்க்கே உள" (திருக்குறள், 527)

அங்ஙனம் தன்னைச் சுற்றியுள்ள உறவினர்களையும், நண்பர்களையும் அன்புடன் தழுவிப் பேணும் தன்மையாளர்க்கு ஆக்கம் பெருகும் என்பது அவர் எண்ணம்.

“காலம் பொன் போன்றது” என்பது பழமொழி. அந்தக்காலத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று மிக தெளிவாக வள்ளுவர் காக்கையின் நிலையை வைத்து உவமிக்கின்றார். ஆற்றலும் அறிவும் மிகுந்திருப்பினும் பகைமேற் செல்லும் வேந்தன், தனக்கு வெற்றி தரும் காலச்செவ்வியை நன்கறிந்து செயற்படுதல் வேண்டும். இவ்வுண்மையை அறிவுறுத்தும் பொருட்டுச் சிறந்ததோர் உவமையினைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பகல் காலத்தில் ஆந்தைக்குக் கண் தெரியாததால் அதனைக் காக்கை எளிதாகத் தாக்கி அழித்துவிடும். இரவுக் காலத்தில் காக்கைக்குக் கண்ணொளி நீங்குதலின், விழித்திருக்கும் ஆந்தை அதனை எளிதில் வெல்லும். எனவே செயல் மேற்கொள்ளும் நாட்டுத்தலைவர்கள் தமக்குச் சாதகம் அளிக்கும் காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு செயல்படுதல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

“பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்

வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது" (மேலது., 481)

எனும் குறள் இதனை விளக்குகிறது.

மயில்

பறவைகளில் அழகானது மயில். மயில் தோகையை விரித்து ஆடினால் மழை வரும் என்றும் கூறுவர். மயிலின் வண்ணமே அழகானது. மயில் தேசியப்பறவை மட்டும் அல்ல, பல கவிஞர்களின் வர்ணனைப் பறவையாகவும் திகழ்கின்றது. மயில் முருகக் கடவுளின் வாகனமாக பக்தி இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்றது. நடனத்தில்

பலவகை நடனம் இருக்கின்றது. அதிலும் பாம்பு நடனம், மயில் நடனம் போன்றவை சிறப்பானது. சங்க இலக்கிய நூல்களில் திருமுருகாற்றுப்படையில்

“மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு” (திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எ. 205)

‘சாயலுடைமையான் மயிலைக் கண்டாற் போன்ற மடப்பம் பொருந்திய நடையையுடைய மகளிர்கள்’ என்று மயிலுக்கு மகளிரை ஒப்பாகக் கூறியுள்ளது குறுந்தொகை,

“பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்

செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்” (குறுந்தொகை, பா.எ. 2-3)

எழுமையும் என்னோடு பயின்றடிப்பட்ட அன்பினையும் மயில்போன்ற சாயலினையும் நெருங்கிய எயிற்றெழுங்கினையும் உடைய இவளது கூந்தல் போன்றது என்று கூறுகிறது. மேலும்,

“அலங்குசினை மாஅத்து அணி மயில் இருக்கும்” (ஐங்குறுநாறு, பா.எ. 8-4)

அசையாநின்ற கிளைகளையுடைய மாமரத்தின் அழகிய மயில் வீற்றிருந்து அழகுறுத்ததற்கிடனான என ஐங்குறுநாறு கூறுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மட்டும் அல்லாது வள்ளுவரும் மயிலை மகளிருக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார். இக்கனத்த குழையினை அணிந்தவள், இச்சோலையில் தங்கும் தெய்வமகளோ? அன்றி சிறந்ததொரு மயிலோ? அன்றி ஒரு மானிடப் பெண்ணோ? இவளை யார் என்று அறிய முடியாது, என் நெஞ்சு மயங்குகின்றது என்பதனை.

“அணங்குகொல்? ஆய்மயில் கொல்லோ? கனஞ்சுழை

மாதர்கொல்? மாலும்என் நெஞ்சு” (திருக்குறள், 1081)

எனும் குறள்வழி வடித்துள்ளார்.

விலங்குகள்

விலங்குகள் என்றும் மனிதனுக்குப் பயனளிப்பவை. மனிதனும் ஆதிக்காலத்தில் விலங்குகள் போல் வாழ்க்கை நடத்தியவன். மனிதன் விலங்குகளைக் கண்டு பயந்து ஒளிந்த காலங்கள் மாறி இன்று அவைகளை எல்லாம் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டு பயனடைகின்றான். விலங்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மையும், வலிமையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. விலங்குகளில் சில மனிதனுக்குப் பயன் தருபவையாக வாழ்கின்றன. கலித்தொகை,

“விலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை அல்லையோ?” (கலித்தொகை, பா.எ. 13-17)

அக்காட்டினுள், உண்மையான சிங்கத்தின் குரலைக் கேட்பாயானால் பயந்து வெருவுவை அல்லவா? என வினவுகிறது. மேலும்,

“விசம்புஉற நிவந்துஅழலும் விலங்குஅரு வெஞ்சுரம்” (மேலது., ப. 150 – 6)

காட்டு விலங்குகள் பலகாலும் திரிவதனால் பாதைகளும் அங்கங்கே கவறுபட்டு மயக்கும் எனப் பாலையழிகளின் தன்மையைக் கூறுகிறது. புறநானூறு,

“விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்” (புறநானூறு, பா.எ. 230 – 4)

காட்டிலே மேயும் ஆனினத்திற்குப் பிற விலங்கினங்கள் துயர் செய்யாதது விலங்குகளின் இயல்பைப் பகர்கிறது. வள்ளுவர் கற்றவர்களின் பெருமையைக் கூற, மக்களையும், விலங்குகளையும் உவமையாக்குகிறார். விலங்குகளுக்கும் மக்களுக்கும் எத்துணை வேறுபாடு உண்டோ அத்துணை வேறுபாடு, சிறந்த நூல்களைக் கற்றவர்க்கும் கல்லாதவர்க்கும் இடையே உண்டு என்பதனை,

“விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்

சுற்றாரோடு ஏனை யவர்” (திருக்குறள், 410)

என்று விலங்கு எனும் பொதுப்பெயர் கொண்டு முடிக்கிறார்.

எருது

பழங்காலத்தில் இருந்து அதிகப்பயனுடையதாக எருதுகள் விளங்குகின்றன. எருது ஏர் உழவு செய்யவும், சுமை சுமக்கவும் வண்டிகளில் பூட்டி பயணத்திற்கும் அதிக அளவில் பயன்பட்டிருக்கின்றது என்பதனை,

“எருதே இளைய நுகம் உண ராவே” (புறநானூறு, பா.எ. 102 – 1)

எருதுகள் இளையன, நுகம் பூண்டதையும் மதியாது பூரிப்புடன் வண்டியை இழுத்துச் செல்வன எனப் புறநானூறு கூறுகிறது.

“ஈரச் செவ்வி உதவின ஆயினும்,

பல்எருத் துள்ளும் நல் எருது நோக்கி,

வீறுவீறு ஆயும் உழவன் போலப்” (மேலது., பா.எ. 289 – 1)

கழனியிலே ஈரம் உழவு பருவமாகவே உளதென்றாலும் தன் எருதுகள் பலவற்றினும் நல்ல எருதையே தேர்ந்தெடுத்து நாளோர் பூட்டி உழ எண்ணுபவன் உழவன் என மேலும் கூறுகிறது.

இடுக்கண் வரும்பொழுது அஞ்சாது எதிர்கொண்டு வெற்றி பெறுதல் வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறும் பாங்கினை நோக்குவோம். எடுத்த செயல் முடிவுபோக முயலுங்கால், ஏதாவது ஒரு காரணத்தினால் சிறுதடைகள், தொல்லைகள் எதிர்ப்படலாம். அவற்றைக் கண்டு மனம் தளர்தல் கூடாது. சோம்பி விடுதல் கூடாது. மாறாக ஊக்கத்துடனும் விடாமுயற்சியுடனும் தொடர்ந்து பணிபுரிந்து வெற்றி பெறுதல்

முடியும் என்று நம்பிக்கை தருகிறார் வள்ளுவர். அத்தகையோரை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு உலகியலில் காணப்படும் உவமை ஒன்றினை எண்ணிப்பார்க்கிறார்.

'அவன் மாடாக உழைக்கிறான்' என்பது உலக வழக்கு. வண்டியில் பூட்டப்பெற்ற காளை, மேடு, பள்ளம், சேற்று நிலங்களில் இழுத்துச் செல்லுதற்கு எதிர்ப்படும் இடுக்கண்களைச் சமாளிக்கிறது. இதன் செயல்திறனைப் பரிமேலழகர் அழகுற விளக்கியுள்ளார். மருங்கு ஒற்றியும் மூக்கு ஊன்றியும் தாள் தவழ்ந்தும் காளை விடாமுயற்சியுடன்வண்டியைஇழுத்துச்செல்லுதல்போலமனிதன்முயற்சியுடையவனாய் மெய் வருத்தம் பாராது, கண்துஞ்சாது தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து முன்னோக்கி வெற்றி நடைப்பயிலுதல் வேண்டும் என்று வள்ளுவர் விளக்குகிறார். இதனை,

“மருத்தவாய் எல்லாம் பகடன்னான் உற்ற

இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து.” (திருக்குறள், 624)

விடாமுயற்சியும் கடும் உழைப்பும் கொண்டவர்களின் முன்பு வரும் துன்பம் அவர்களை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்று தான் துன்பப்படும் என்ற கருத்து நிலையில் வள்ளுவர் உரைக்கின்றார்.

யானை

யானை விலங்கினங்களிலே மிகப்பெரியதும் வலிமையுடையதும் என்று கருதப்படுகிறது. யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்பர். யானையின் ஒவ்வோர் உறுப்பும் மதிப்புடையது. யானையை இறைவனின் பாகமாக வழிப்படுகின்றனர். விநாயகரின் உருவமாகவும் வழிப்படுகின்றனர். பண்டையப் போர்ப் படைகளில் யானைப்படையும் ஒன்றாகும். குறுந்தொகையில்,

“செங்களம் படக் கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பிற் செங்கோட் டியானைக்” (குறுந்தொகை, பா. எ.1 – 2)

குருதியாற் சிவந்து திரண்ட அம்பினையும் சிவந்த மருப்பினையுடைய யானை என விளக்கம் தருகிறது. ஐங்குறுநாறுயில்,

“கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி

மதில்கொல் யானையிற் கதழ்புநெறி வந்த” (ஐங்குறுநாறு, பா.எ. 78 – 2)

ஒளியுடைய இலையமைந்த நெடிய வேற்படையினையும் விரைந்து செல்லும் குதிரையினையும் உடைய கிள்ளி வேந்தனுடைய பகைவர் மதிலை அழிக்கின்ற யானைப் படையைப் போல எனக் கூறுகிறது.

“பாஅல் அம் செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை

மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்” (கலித்தொகை, பா.எ. 5 – 2)

அகன்ற காதும், பருத்து கால்களும் உடைய யானைகள் கூட்டம் கூட்டமாக அங்கே மதங்கொண்டு திரிந்து கொண்டிருக்கும் எனக் கலித்தொகை கூறுகிறது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கையிலும் உயர்ந்த குறிக்கோள் இருத்தல் வேண்டும். அக்குறிக்கோள் விழுமியதாக இருத்தல் நன்று. அக்குறிக்கோளினை நோக்கி மனிதன் அடியெடுத்து வைத்தல் வேண்டும். சிறிய பொருளை எளிதில் பெறுவதைவிட அரியபொருளை அடைவதற்கு முயற்சிகள் பல மேற்கொண்டு முடியாமல் போயினும் குற்றமில்லை. நினைப்பன எல்லாம் உயர்ந்தனவாதல் வேண்டும். இக்கருத்தினைத் திருவள்ளுவர் வேடுவனின் செயலில் வைத்து விளக்கியுள்ளார்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சீனிவாசன், 1997. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, முதற்பதிப்பு, கழக வெளியீடு.
2. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 2008. திருமுருகாற்றுப்படை, ஐந்தாம்பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
3. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 2008. பெரும்பாணாற்றுப்படை, ஐந்தாம்பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
4. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 2008. மதுரைக்காஞ்சி, ஐந்தாம்பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
5. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 2008. குறுந்தொகை, ஐந்தாம்பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
6. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 2008. ஐங்குறுநூறு, ஐந்தாம்பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.

References

1. Srinivasan, 1997. Thirukkural, Parimelazhagaar Urai, first edition, published by the Society.
2. Somasundaranar, P.V., 2008. Thirumurukatrpadhi, fifth edition, Saiva Siddhanta Nulapathipukasalagam, Chennai.
3. Somasundaranar, P.V., 2008. Perumpanattarupadhi, fifth edition, Saiva Siddhanta Nulapathipukasalagam, Chennai.
4. Somasundaranar, P.V., 2008. Maduraikanchi, fifth edition, Saiva Siddhanta

Nulapathipukasalagam, Chennai.

5. Somasundaranar, P.V., 2008. Kurunthogai, fifth edition, Saiva Siddhanta Nulapathipukasalagam, Chennai.
6. Somasundaranar, P.V., 2008. Aingurunuru, Fifth Edition, Saiva Siddhanta Publishing House, Chennai.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

சுகந்தி.சு, கண்ணன்.அர, “திருக்குறளில் அஃறிணை முதற்பெயர்கள்” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 5, இதழ் 2, ஏப்ரல் 2025, பக். 24-32

Cite this Article in English

Suganthi.S, Kannan. R , “Akrinai first names in the Thirukkural ” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.5 Issue 2, April 2025, pp. 24-32